

Sygn. akt IV CZ 23/16

POSTANOWIENIE

Dnia 14 kwietnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marta Romańska (przewodniczący)
SSN Krzysztof Pietrzykowski (sprawozdawca)
SSA Janusz Kaspryszyn

w sprawie z powództwa P. K.
przeciwko M. S.
o zapłatę kwoty 19.358 złotych,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 14 kwietnia 2016 r.,
zażalenia powoda
na wyrok Sądu Okręgowego w S.
z dnia 24 listopada 2015 r.,

**uchyla zaskarżony wyrok, pozostawiając rozstrzygnięcie
o kosztach postępowania zażaleniowego Sądowi Okręgowemu
w S.**

UZASADNIENIE

P. K. wystąpił przeciwko M. S. z pozwem o zapłatę kwoty 19 358 zł z tytułu szkód spowodowanych przez pozwaną w lokalu należącym do powoda, który był przedmiotem umowy najmu zawartej z pozwaną. Na rozprawie w dniu 23 lipca 2015 r. ograniczył żądanie pozwu do kwoty 18 793 zł z odsetkami od dnia wniesienia pozwu kosztami zastępstwa procesowego.

Sąd Rejonowy w S. wyrokiem z dnia 24 lipca 2015 r. zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 18 793 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 1 sierpnia 2013 r. do dnia zapłaty, w pozostałym zakresie powództwo oddalił i zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 8 605,71 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania.

Sąd Rejonowy ustalił, że powód jest właścicielem lokalu mieszkalnego w budynku przy ul. O. [...] w W. W dniu 2 lipca 2012 r. powód zawarł z pozwaną umowę najmu tego lokalu. Strony określiły stan mieszkania jako dobry. Pozwanej nie odpowiadało wizualnie wykończenie mieszkania i strony zawarły porozumienie w sprawie aranżacji wnętrza, w którym pozwana zobowiązała się do dokonania zmian podnoszących wartość wizualną wnętrza oraz przystosowania go do akceptowalnego przez siebie standardu estetycznego. W dniu 2 lipca 2013 r. pozwana opuściła lokal, pozostawiając go w stanie zniszczonym, w szczególności zbiła glazurę w kuchni, zdemontowała podłogi, szafy, rolety okienne, żyrandole, zdewastowała szafki kuchenne, niedokładnie przemalowała ściany i sufity. Na zlecenie powoda rzeczoznawca majątkowy określił wysokość strat materialnych na kwotę 19 358 zł. Powód bezskutecznie wzywał pozwaną do uregulowania tej kwoty lub przywrócenia stanu poprzedniego mieszkania, a następnie dokonał remontu mieszkania, ponosząc koszty w wysokości 20 901,19 zł.

Sąd Rejonowy podkreślił, że opinia biegłego z zakresu budownictwa, kwestionowana przez powoda, nie jest miarodajna i znacznie odbiega od opinii prywatnej złożonej przez powoda oraz przedstawionych przez niego faktur i kosztów faktycznie poniesionych na doprowadzenie lokalu do stanu poprzedniego, wobec czego dopuścił dowód z opinii innego biegłego z zakresu budownictwa. Biegły ten ustalił, że powód zrealizował prace remontowo-budowlane o wartości

brutto w kwocie 18 793,75 zł. Sąd Rejonowy podzielił tę opinię, do której strony nie złożyły zastrzeżeń.

Pozwana wniosła apelację od wyroku Sądu Rejonowego.

Sąd Okręgowy w S. wyrokiem z dnia 24 listopada 2015 r. uchylił zaskarżony wyrok w pkt I i III i w tym zakresie przekazał sprawę Sądowi Rejonowemu w S. do ponownego rozpoznania i rozstrzygnięcia o kosztach postępowania apelacyjnego. Podkreślił, że Sąd Rejonowy nie wziął pod uwagę, iż pozwana w wyniku porozumienia, które stanowiło część umowy najmu, nie była obowiązana zwrócić lokalu w takim samym stanie, jaki istniał w dniu zawarcia umowy najmu, wobec czego zakres opinii zleconej biegłemu z zakresu budownictwa całkowicie pomijał zawarte przez strony porozumienie, a tym samym kwota przyjęta przez Sąd Rejonowy nie odpowiada przedmiotowi sporu, którym jest odszkodowanie za szkody spowodowane przez pozwaną w lokalu powoda w sposób sprzeczny z umową. Sąd pierwszej instancji nie zajął się ustaleniem, jaki zakres prac wynikających z porozumienia został wykonany przez pozwaną zgodnie z tym porozumieniem, a jakie czynności podjęte przez pozwaną wykraczały poza to porozumienie lub stanowiły uszkodzenie mienia powoda, a ponadto jaki był koszt usunięcia skutków działań pozwanej niezgodnych z umową najmu i porozumieniem wyżej wskazanym. Z tego względu, zdaniem Sądu Okręgowego, Sąd Rejonowy nie rozpoznał istoty sprawy.

Powód wniósł zażalenie na wyrok Sądu Okręgowego, zarzucając naruszenie art. 386 § 4, art. 381 i art. 378 § 1 k.p.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W orzecznictwie Sądu Najwyższego podkreśla się, że w postępowaniu toczącym się w wyniku zażalenia złożonego na podstawie art. 394¹ § 1¹ k.p.c. na orzeczenie kasatoryjne Sądu drugiej instancji, Sąd Najwyższy bada tylko, czy wystąpiły wskazane przez Sąd drugiej instancji przesłanki uchylenia zaskarżonego wyroku, którymi są: nieważność postępowania przed sądem pierwszej instancji, nierozpoznanie przez ten sąd istoty sprawy oraz sytuacja, gdy wydanie wyroku przez sąd drugiej instancji wymagałoby przeprowadzenia postępowania dowodowego w całości. Przedmiotem oceny Sądu Najwyższego w postępowaniu wywołanym wniesieniem zażalenia na podstawie art. 394¹ § 1¹ k.p.c. nie mogą być

inne kwestie, w szczególności dotyczące oceny zasadności roszczenia ani merytorycznego badania stanowiska prawnego sądu drugiej instancji, jak również badania prawidłowości zastosowania przepisów prawa procesowego, które nie odnoszą się ściśle do wskazanych przez sąd drugiej instancji podstaw uchylenia wyroku sądu pierwszej instancji. Omawiane zażalenie nie jest bowiem środkiem prawnym służącym kontroli materialnoprawnej podstawy wyroku ani prawidłowości zastosowania przez sąd drugiej instancji przepisów prawa procesowego niezwiązanych z podstawami kasatoryjnymi, lecz zażalenie to jest skierowane przeciwko uchyleniu wyroku i przekazaniu sprawy do ponownego rozpoznania, a więc ocenie może być poddany jedynie ewentualny błąd sądu odwoławczego przy kwalifikowaniu określonej sytuacji procesowej, jako odpowiadającej powołanej podstawie kasatoryjnej (zob. m.in. postanowienia z dnia 12 grudnia 2013 r., V CZ 75/13, niepubl., z dnia 7 listopada 2012 r., IV CZ 147/12, OSNC 2013 r., nr 3, poz. 41, z dnia 16 maja 2013 r., IV CZ 31/13, niepubl. i z dnia 21 czerwca 2013 r., I CZ 48/13, niepubl.).

W niniejszej sprawie Sąd Okręgowy nie miał podstaw do wydania orzeczenia kasatoryjnego. Sąd Rejonowy przeprowadził postępowanie dowodowe i uwzględnił powództwo. Ewentualną, choć w niniejszej sprawie bardzo wątpliwą podstawą orzeczenia kasatoryjnego, byłoby stwierdzenie, że całe postępowanie dowodowe musi być ponownie przeprowadzone. Niewątpliwie jednak w tej sprawie Sąd Rejonowy orzekł o jej istocie, a Sąd Okręgowy jedynie z tym rozstrzygnięciem się nie zgodził. Trafny jest zatem zarzut naruszenia art. 386 § 4 k.p.c.

Z przedstawionych powodów orzeczono, jak w sentencji (art. 398¹⁵ § 1 w związku z art. 394¹ § 1¹ i § 3 k.p.c.).

db

eb